

τέβαλλεν ἄγωνά ὅπως μακρὸν τοῦ καφενεῖου τρέψη τὰ βήματά του. Πιλλῆκας περιπλανήθη ὄνειροπολῶν τὸν βῆγα αὐτοῦ, τὰ πέρτε καὶ δεκατέσσαρα . . . Ἄλλὰ πάντοτε σχεδὸν γενναίως ἐπέστρεφεν οἴκαδε, καὶ ἐπειδὴ ἠγάπα πλειότερον τὴν Φαννίτσαν δι' ἐκάστην θυσίαν ἣν ὑπὲρ αὐτῆς ἐποίει, ἐκείνην τὴν ἡμέραν τὴν ἠσπάζετο καλλιτέρον. Διότι τὴν ἠσπάζετο. Δὲν ἦτο πλέον ὑπηρέτριά του. Μιᾶ τῶν ἡμερῶν, ἐν ᾗ ἕστατο παρὰ τὴν τράπεζαν ὀρθή, ἀποκαλοῦσα αὐτὸν κύριον, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατήσῃ ἐαυτοῦ, ἔλαβε τὰς δύο τῆς χεῖρας καὶ τῇ εἶπε μετ' ἐξάψεως·

— Φίλησέ με πρῶτα, καὶ ἔπειτα κάμε μου τὴν χάριν νὰ μοῦ ὁμιλήσῃς μὲ τὸ σὺ καὶ ὄχι μὲ τὸ σεῖς, μὰ τὸν Θεόν!

Σήμερον τετέλεσται. Ἡ συνάντησις ἐνὸς κορασίου ἔσωσε τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ἀπὸ ἐπινειδίστου γήρατος. Τὰ παλαιὰ του ἐλαττώματα διεδέξατο νεκρὸν πάθος. Λατρεύει τὸ ἀνάπνηρον ἐκείνο ὄν, ὅπερ βαδίζον ἀνασκιρτᾷ ἐν τῷ εὐπρεπεῖ καὶ καλῶς ἐσκευασμένῳ ἐκείνῳ δωματίῳ. Ἐδίδασκεν ἀνάγνωσιν τὴν Φαννίτσαν, καὶ, ἀναμνησκόμενος τῆς καλλιγραφίας τῶν νεανικῶν του ἐπῶν, τῇ σχεδιάζει ὑποδείγματα γραφῆς. Μεγίστη αὐτοῦ χαρὰ εἶνε, ὅτε τὸ κοράσιον συντόμως προσέχον εἰς τὸ τετράδιόν του καὶ κηλιδοῦν ἐνίοτε αὐτὸ διὰ σταγόνας μελάνης, ἣν λείχει ἀμέσως διὰ τῆς μικρᾶς του γλώσσης, περαίνει τὴν ἀντιγραφὴν πολυσυλλάβου καὶ μακρᾶς λέξεως. Ἄλλ' ἀνησυχεῖ καθ' ὑπερβολὴν ἀναλογιζόμενος ὅτι γηράσκει, καὶ ὅτι οὐδὲν ἔχει ν' ἀφήσῃ εἰς τὴν θετὴν του κόρην.

Τοῦτου εἶνεκα ἔχεινε σχεδὸν φιλόργυρος· θησαυρίζει, θέλει νὰ παραιτήσῃ τὸν καπνὸν, μολονότι ἡ Φαννίτσα πληροῖ τὴν πίπαν του καὶ τῷ τὴν ἀνάπτει. Σκοπεύει νὰ οἰκονομήσῃ ποσότητά τινα ἐκ τῶν πενιχρῶν του προσόδων, ὅπως τῇ ἀγοράσῃ τὸ ὕλικόν μικροῦ παλαιοπωλείου. Ἐκεῖ, ὅταν ἀποθάνῃ, θὰ ζήσῃ ἐκείνη ἀφανῆς καὶ ἥσυχος, ἔχουσα πού, εἰς τὸ ὀπιθὲν μέρος τοῦ μαγαζεῖου, ἀνηρτημένον τὸν παλαιὸν σταυρὸν τῆς λεγεῶνος τῆς Τιμῆς, ὅστις θὰ τῇ ἐνθυμίζῃ τὸν λοχαγόν.

Καθ' ἐκάστην ἐξέρχεται εἰς περίπατον μετ' αὐτῆς. Ἐνίοτε διέρχονται παρ' αὐτοῦς ξένοι ῥίπτοντες συμπαθεῖς βλέμματα ἐπὶ τοῦ γέροντος τούτου στρατιώτου, οὕτινος ἐφείσθη ὁ πόλεμος, καὶ τοῦ ἀναπήρου ἐκείνου κορασίου· καὶ αἰσθάνεται ἐαυτὸν συγγινόμενον — ὦ! μυχιζήματα, ἄχρι δακρῶν! — ὁπότε εἰς τῶν διαβητῶν ψιθυρίζει ἀπομακρυνόμενος·

— Καυμένος πατέρας! Κοῖμα τὸ κορίτσι του νὰ εἶνε τόσον εὐμορφὸ καὶ νὰ ἔχῃ ξύλινο πόδι!

[François Coppée].

A. Π. Κ.

Η ΕΙΣ ΤΟ ΧΩΡΙΟΝ ΕΠΑΝΟΛΟΣ

Ἀγροτικὴ σκηνογραφία.

Oh! charme du silence et des asiles frais!

Theodore de Banville.

A'.

Ὁ ἥλιος ὀλοένα κατεβαίνει . . .
Τῇ γῇ 'εἰς λίγη ὥρα παραιτεῖ
Κ' ἡ δύση ροδοκόκκινα 'ντυμένη
'Σ τὴν ἀγκαλιὰ τῆς μέσα τὸν κρατεῖ.

Παράξενο' τῇ γῇ ὅταν ἀφήσῃ,
Φεύγει μαζῇ του κάθε ξεμορφί·
Οἱ κάμποι, τὰ βουνὰ, ὅλη ἡ φύσις
Σκοτεινιάσμενη μοιάζουν ζωγραφιά,

Καὶ μὲς 'ς ταῖς καλαμιαῖς καὶ 'ς τὰ πλατάνια
Σὰν μαῦρο φεῖδι τρέχει τὸ νερό . . .
. . . Νυκτόνει — ἐκεῖ 'πάνω 'ς τὰ οὐράνια
Τὸ πρῶτο ἄστρο λάμπει ἀργυρό.

Ὅλης τῆς γῆς τὴν πλάσι κουρασμένη
'Ἐχει σκεπάσει ὕπνου σιγαλιὰ
Κ' ἡ θάλασσα κοιμάται πλαγιασμένη
'Σε μαλακὴ κ' ὑγρὴ ἀπρογιαλιὰ.

Ὁ γέρω πεῦκος, ποῦ ὀρθὸς περνᾷ
'Ὅλη τὴ νύκτα καὶ δροσιὰ ρουφᾷ,
'Ἀργὰ καὶ ποῦ τὰ φύλλα του κουνᾷ
'Ὡσὰν νὰ χασμουριεῖ' ἀπὸ κρυφά . . .

Μόνον ἡ βροσιὴ ἡ χορταρίζουμένη,
Ποῦ ὅλη 'μέρα λείει καὶ γελᾷ,
Κι' αὐτὴ τὴν ὥρ' ἀκόμη δὲν σωπαίνει
— 'Σ τὸν ὕπνο τῆς, θαρρεῖς, παραμιλᾷ.

B'.

Ἡ τόση ἐρημιὰ σὲ ξεγελάει
Καὶ λές' — 'Ἰδὼ κοντὰ δὲν ζῆ κανεῖς! . . .
Μὰ ἔφανα τὴ σιωπὴ ξυπνάει
'Ἀντίλαλος ἀνθρωπίνης φωνῆς,

Ἡ γαύγισμα σκυλοῦ, ἡ πετεινάρι,
'Ἡ ἀγγελάδας μουγκρισμα βαρὺ,
Εἴτε γιδιοῦ κ' ὑπὲρ, εἴτε κριάρι
Μὲ τὴ χονδρὴ κ' οὐδ' ὄν' αὐ ποῦ φορεῖ.

Κάτω ἐκεῖ μεσ' εἰς τὴν ξανθὴ κοιλάδα
Ποῦ ἔχει λίγη σκέπη οὐρανοῦ
Κ' ἕνα στεφάνι γύρω πρασινάδα
Τὰ δασομένα φρούδια τοῦ βουνοῦ,

Βουβὰ, βαθυὰ ἀσπρίζουσε οἱ τοῖχοι
Μικροῦ χωριοῦ — 'ς τὰ μισοσκοτεινὰ
'Μοιάζουν βαρυὰ κοτρώνια ποῦ ἡ τύχη
'Ἐκάρφωσε ἐκεῖ παντοτεινά.

Μαῦροι, μικροὶ καπνοὶ στρηφογυρίζουν
'Ἀπάνω ἀπ' τὸ χωριὸ χωρὶς ὀρμῆ . . .
Τὴν ὥρ' αὐτὴ οἱ χωρικοὶ φουρνίζουσαν
Τὸ μαῦρό τους καὶ ἄζυμο ψωμί.

'Ἐκεῖ 'μπροστὰ 'εἰς φούρνους πέντε-δέκα,
'Σ τὴ λάμπι ποῦ σκορποῦνε τὰ κλαδιὰ
Ζυμὸν ἢ κόρη, ἢ μάννα, ἢ γυναῖκα·
Τριγύρω τῆς προσμένουν τὰ παιδιὰ,

Ὁ Οὐέλγιγκτων ἔλεγε· «Τὰ χρῆσθ μεταβάλλουσι
τὸν ἄνθρωπον εἰς ἀνδράποδον».

Καί παρεκεῖ 'ς τὴ θύρα καθισμένοι
'Απ' τὴν δουλεία τῆς 'μέρας τὴν πολλή
'Ο γεωργὸς κοιμμένος, νυσταγμένος
'Σ τὸ χέρι ἀκουμπᾶ τὴν κεφαλὴ.

Γ'.

Τὴν ὥρ' αὐτὴ 'σὲ κατάσπρο λιθάρι
'Απάνω 'ς τοῦ βουνοῦ τὴν κορυφὴ
'Ανεβασμένο ἕνα παλληκάρι
Κυττάζει: κάτω μὲ χαρὰ κρυφῇ

'Η μαῦρη καὶ σφιγμένη φορεσιά του,
'Ακόμα τὸ κασκέτο ποῦ φορεῖ
Τὸ στῆθός του μὲ τὰ χρυσὰ κομπιά του
Πῶς εἶνε στρατιώτης μαρτυρεῖ.

Τὸν ἤθελ' ἡ πατρίς—'ς τὸ κράξιμό της
'Ἐπήγε' ἕνα χρόνο, μῆνες τρεῖς
Μὲ τόσους ἄλλους ἦτον στρατιώτης
Καὶ τώρα τὸν ἀφίνει ἡ πατρίς.

Κ' ἔρχεται πάλι μεσ 'ς αὐτὰ τὰ δάση,
Ποῦ μὲ μακρὸ τουφέκι κυνηγοῦ
Τόσαις φοραῖς τὸν εἶδεν νὰ χαλάση
Τῆ γούνα γληγορόποδου λαγοῦ.

Μεσ 'ς τὸ βαθὺ σκοτάδι γυμνασμένη
Γνωρίζει ἡ ματιά του χαρωπὴ
'Στὰ φύλλα μιᾶς ἐληῆς μισοκρυμμένη
Τοῦ πατρικοῦ σπιτιοῦ του τὴ σκεπὴ.

Μεσ' τὸ χωριὸ κανεὶς δὲν τὸν προσμένει,
'Ακόμη τὸν θαρροῦν 'ς τὰ Πεζικὰ
Καὶ συλλογιέται: τί χαρὰ θὰ γένη
'Όταν τὸν 'δοῦνε ἔτσι ξαφνικά.

Καὶ πρῶτ' ἀπ' ὅλους μιὰ χωριατοπούλα
Ποῦ τρεῖς χρόνια τώρα ἀγαπᾶ,
Τῆ λυγερὴ ἐκείνη Εὐμορφοῦλα*
Τὴν ἀνθισμένη κόρη τοῦ παππᾶ.

Θυμᾶται πῶς μιὰ 'μέρα 'ς τὸ χορτάρι
Τῆς ἔδωκε μονάκριβο φίλιν
Κ' ὑπόσχεσι: γλυκεῖα πῶς θὰ τὴν πάρη
Σὰν ἔρθῃ μὲ τὴν ὥρα τὴν καλλή

Κι' ὀρκίσθηκε κί' αὐτὴ νὰ τὸν προσμένῃ,
Καὶ ἂν τοχὸν 'ς τὴ μάχη σκοτωθῇ...
Καλλίτερα καλόγηρα νὰ γένη
Παρ' ἄλλον ἀπ' αὐτὸν νὰ 'πανδρευθῇ.

Καὶ τοῦχε: παρ' ἀκόμα, 'σὰν γυρίσῃ,
'Απὸ 'ψηλὰ γιὰ μῆνυμα γλυκὸ
Μὲ τὴν μικρὴ φλογέρα του ν' ἀρχίσῃ
'Ἐνα γνωστὸ σκοπὸ ἐρωτικό.

Δ'.

Γοργᾶ, γοργᾶ τὸ μονοπάτι παίρνει,
Κ' ἐνῶ πηδᾶ μὲ πόδια φτερωτά,
'Σ τὸ στόμα τῆ γλυκεῖα φλογέρα φέρνει
Κ' ἐκείνη χαρωπαῖς φωναὶς πετᾶ...

Γιὰ λίγο ὄλο τὸ χωριὸ ξαφνίζει:
Μιὰ τέτοια μουσικὴ νυκτερινή,
Μὰ γλήγορα κί' ὁ πλειὸ κουφὸς γνωρίζει:
Τῆς εὐμορφῆς φλογέρας τὴ φωνή.

* Τὸ χάριεν τοῦτο ὄνομα φέρουσι πλεῖστα ἐν τῇ ΒΔ.
Εὐδοία κόραι.

Γ. Δ.

...
'Απ' ἀγκαλιὰ 'ς ἀγκαλιὰ ριγμένους,
Γεμάτος καλῶς ἡλθες καὶ φιλιὰ
'Ἐφθασ' ὁ Πέτρος τέλος θαρρυμένους
'Ἐκεῖ ποῦ τὸν προσμέν' ἡ ἀγκαλιὰ

'Η πλειὸ θερμὴ... 'Ἐκεῖ ποῦ τὸν προσμένει
'Όλη χαρὰ κί' ἀγάπη νὰ τὸν δῇ
Μητέρα τόσους μῆνες στερημένη
Τὸ πρῶτο, τ' ἀκριβὸ τῆς τὸ παιδί.

Παιδί καὶ μάνα λέξι: δὲν μιλοῦνε,
Μὰ λένε τόσα λόγια τὰ φιλιὰ!...
Καλότυχου ποῦ ξέρουν νὰ φιλοῦνε*
Τοῦ Παραδείσου ξέρουν τὴ λαλιὰ!...

Μὰ ἔξαρνω ὁ πατέρας του ἀνοίγει:
Τὸ στόμα καὶ βαρεῖα φωνὴ κυλᾶ:
—“Σὲ ἄφρησαν ἡ μήπως ἔχεις φύγει
'Απ' τὸν στρατὸ;... Γιὰ πρόσεξε καλά!...”

Καθίνας μιὰ στιγμὴ ἀνατριχιάζει
'Σ τοῦ γέρου τὴν ἰδέα τῆ φρικτῆ,
Μὰ τὸ παιδί 'ς τὰ μάτια τὸν κυττάζει:
—“Ποτὲ ὁ Πέτρος δὲν λιποταχτεῖ!...”

Ε'.

Τριγύρω 'ς ἐμικρὴ φωτιὰ στρωμένο:
Πεντ' ἔξη φίλοι, γείτονες καλοὶ
'Ακοῦν προσεκτικοὶ καὶ θαμπωμένοι
Τὸν Πέτρο ποῦ γιὰ τόσα τοὺς μιλεῖ.

Λέει: γιὰ τὴ ζωὴ ποῦχει περάσει:
Εἰς τὸν στρατὸ—τὰ βάρη εἶναι πολλὰ...
Μὰ πάλι: δὲν μπορεῖ καὶ νὰ ξεχάσῃ
Τῶν 'Αθηνῶν τ' ἀμέτρητα καλά.

Τὰ σπίτια τὰ 'ψηλὰ καὶ ταῖς πλατεῖαις,
Ταῖς ἀμαξαῖς ποῦ πᾶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ,
Τὰ θέατρα, τὸν κόσμον, ταῖς κυρίαῖς,
Τοὺς περιπάτους καὶ τὴ μουσικὴ...

Κί' ἄλλα—τὸν σιδηρόδρομον ἀκόμα,
Ποῦ τρέχει μὲ νερὸ καὶ μὲ φωτιὰ...
'Όμως αὐτὸ τοῦ λένε μ' ἕνα στόμα
Πῶς εἶνε πλειὸ ἀχώνευτη ψευτιά...

Μὲ συντροφικὰ καλὴ καὶ ὀμιλία
'Η μαῦρη νύκτα ἄκοπα περνᾶ,
Μὰ πρέπει καὶ γιὰ λίγη εὐθυμία
'Η πλωσκα κάπου κάπου νὰ γυρνᾶ.

Τ' ἀστέρια δείχνουν ὄρα παρασμένη
'Όλοι πηγαίνουν πλεῖν νὰ κοιμηθοῦν,
Γιὰτ' ἔχουν τὴ σπορὰ ἀργινισμένη
Καὶ πρέπει τὴν αὐγὴ νὰ σηκωθοῦν.

ς'.

...
Τί εὐμορφ' εἶν' ἡ ὥρα ποῦ ἡ φύσι:
'Ακόμ' ἀπὸ τὸν ὕπνο τὸ βαθύ
Δὲν ἔχει λὲς καλὰ καλὰ 'Ξυπνήσει
Εἶτε βαριέται καὶ νὰ σηκωθῇ!...

'Απὸ τὰ τόσα ἄστρα, ἐν ἀστέρει
Μένει, ὁ λαμπερὸς Ἀφγερινὸς,
Καὶ κάτω 'ς τῆς ἀνατολῆς τὰ μέρη
'Αρχίζει: νὰ χρυσύνη ὁ οὐρανός.

Σάν κόρη ἴτροπαλή, ποῦ πλαγιασμένη
Ψιλὸ σενδόνι ἀπάνω της κρατεῖ
Μοιάζ' ἡ μικρὴ κοιλάδα σκεπασμένη
Μὲ καταχνιὰ κατάσπρη ἴσάν χαρτί.

Ἡ θάλασσα ἀρχίζει νὰ σαλεύη
Ἐτὰ πρῶτα, πρῶτα χάδια τοῦ Βορριά...
Τὸ κύμα ὁλοένα ζωντανεῖται
Καὶ χιλίκις γλώσσαις γλείφουν τὴ στεριά.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο χάραγμα πετοῦνε
Εἶτε ἔς τὰ στήθη βόσκουνε τῆς γῆς
Μικροὶ κορυδαλοὶ ποῦ τραγουδοῦνε
Τὸ πρῶτο τραγουδάκι τῆς αὐγῆς.

Ζ'.

Πρὶν φέξῃ ὄλο τὸ χωριὸ ζυπνάει
Καὶ δίχως ταραχῆ, δίχως μιλιὰ
Καθένας ἐτοιμάζεται νὰ πάη
Ἐτὴν καθημερινὴ του τῆ δουλειά'

Ὁ γεωργὸς πηγαίνει ἔς τὸ χωράφι,
Τὰ πρόβατα τὰ βόσκουν τὰ παιδιὰ
Καὶ ἡ γυναῖκα πλένει, νέθει, βάζει
Μὲ τὸ μωρὸ της μέσα ἔς τὴν ποδιά.

Ὁ Πέτρος ἀπ' τὴν νύχτα ἔχει ἔξυπνήσει,
Τὸ στήθος του γλυκὰ καρδιοκτυπᾷ...
Πότε νὰ ἰδῇ καὶ νὰ ἔξαναφιλήσῃ
Ἐκεῖνη ποῦ τρεῖς χρόνους ἀγαπᾷ,

Ὅπου κι' ἂν ἦνε τότε θὰ περάσῃ
Τῆ στάμνα θὰ κρατῆ ἔς τὴν κεφαλή,
Καὶ θὰ τὸν δῇ καὶ θὰ χαμογελάσῃ
Πάντα γλυκεῖα καὶ πάντα ἴτροπαλή...

Μὰ ξάφνω ἡ θωριά του κιτρινίζει
Τοῦ κόβει ἡ πνοὴ καὶ ἡ μιλιὰ...
Χριστέ! Τὴν Εὐμορφουλα ἀντικρύζει
Μ' ἓνα μικρὸ παιδί ἔς τὴν ἀγκαλιά.

Ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος γυρισμένη
Κάνει πῶς τάχα δὲν τὸν ἔχει ἴδει...

Ἡ ἄσπλαγγνη! ἀντὶ νὰ τὸν προσμένῃ
Ἐπανδρεύθηκε... καὶ ἔχει καὶ παιδί!!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΔΡΟΣΙΝΗΣ.

ΔΑΝΕΙΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Συναντῶνται δύο καθ' ὁδόν, οἱ ὁποῖοι τὰ ἔ-
χουν χαλασμένα, καὶ σταματῶσι προσδιδέπον-
τες ὁ εἰς τὸν ἄλλον ὡς πετεινάρια.

— Ἀθλιε!

— Ἐλεεινέ!

Ὁ εἰς τῶν δύο φέρει χονδρὴν βάρδον.

— Ἄφησε τὸ μ' παστοῦνι κάτω, ἄνθρωπε, καὶ
τότε βλέπεις τί σου κάνω; λέγει ὁ ἄλλος.Ὁ γενναῖος φίλος παραιτεῖ κατὰ γῆς τὴν βάρ-
δον του.Ἐν τῷ ἅμα ἀρπάζει αὐτὴν ὁ ἄλλος καὶ κατα-
φέρειν δυνατὰ ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ ἡλιθίου,— Αἶ! δὲν ἔς τό πα πῶς θὰ ἰδῆς; νὰ, λοιπόν,
λάβε τῆς, νὰ μὲ θυμᾶσαι.
*
**

Ἡ κυρία πρὸς τὸν ὑπηρέτην.

— Γιάννη, κύτταξε ἐδῶ, αὐτὴ ἡ γωνιά εἶνε
γεμάτη σκόνη.

Ὁ Γιάννης, ποιῶν χειρονομίαν ἀπελπιστικὴν

— ὦ! μ' αὐτὸ εἶνε τρομερὸν πρᾶγμα μὲ τ'
ἀφεντικά μας! παντοῦ πρέπει νὰ ἔχουν τὸ μᾶτι
τους. Ἄν κ' ἐμεῖς ἐκάναμε τὸ ἴδιο, τότε δὲν θὰ
τελειόναμε ποτέ!

*

**

Μεταξὺ ἱατροῦ καὶ ἀσθενοῦς.

— Ἐκοιμήθης ἀπόψε;

— Δὲν ἔκλ'εῖσα μᾶτι, γι' αὐτὸ.

— Πολὺ κακόν' ὁ ὕπνος εἶνε ὁ εὐεργετικώτε-
ρος φίλος τοῦ ἀνθρώπου καὶ μάλιστα τῶν ἀσθε-
νῶν.
— Εἶνε κι' αὐτὸς φίλος ἴσάν τοὺς ἄλλους, γι' αὐ-
τὸ ἄς ἀφίει ἀκριβῶς εἰς τὴν στιγμὴν ὅπου ἔ-
χετε μεγαλειτέραν ἀνάγκην αὐτοῦ.

*

**

Ἐκ τοῦ λευκώματος κυρίας τριακονταπεντα-
ετοῦς.Τὸ κάλλος τῶν γυναικῶν εἶνε ὡς τὸ τῶν ῥό-
δων φθάνει εἰς τὴν μεγαλειτέραν ἀκμὴν του καθ'
ἡ στιγμὴν πρόκειται νὰ ἐξανθήσῃ.

*

**

Ἡ μήτηρ. — Μὰ, Γιάνκο, πάλιν τὰ ἴδια ἤρχι-
σες; Τὴν περασμένην ἐβδομάδα μὲ ἔκαμες νὰ χα-
ρῶ τόσο ποῦ ἦσαν ὁ πρῶτος εἰς τὴν τάξιν σου,
καὶ τώρα πάλιν μοῦ λέγει ὁ δάσκαλός σου πῶς
ἔμεινες πολὺ πίσω.
— Μὰ ξέρεις, μαμᾶ μου, εἶνε κι' ἄλλαις μη-
τέρες πῶς θέλουν νὰ χαροῦν κι' αὐταῖς, νὰ εἶνε
τὰ παιδιὰ τους πρῶτα.

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὁ ἀποθανὼν πρόεδρος τῆς Ἀμερικῆς Γκάρφιλντ, γρησι-
μοποιῶν τὰς ὥρας τῆς σχολῆς αὐτοῦ, εἶχε συντάξῃ ἄλ-
λοτε μικρὸν τόμον Γνωμῶν καὶ ἀποφθεγμά-
των, ὅστις ἐδημοσιεύθη ἐν Φιλαδέλφεια. Τῆς συλλογῆς
ταύτης ἀποσπάσματα τινα εὐρίσκαμεν ἐν εὐρωπαϊκῇ ἐφη-
μερίδι, ἐξ ὧν παραθέτομεν τὰ ἐπόμεναΠροτιμότερον νὰ ὑποκύψῃ τις ἐμμένων ἐν τῇ
δδῶ τοῦ δικαίου, ἢ νὰ θριαμβεύσῃ διὰ τῆς ἀδι-
κίας.
— Σκληρὸν πρᾶγμα εἶνε ἡ πενία, ὡς ἐξ ἰδίας
πειράς γινώσκω· ἀλλὰ διὰ πάντα νέον ὠφέλιμον
εἶνε πάντοτε νὰ ῥιφθῇ μόνος εἰς τὸ κοινωνικὸν
πέλαγος, ὑποκείμενος εἴτε νὰ βυθισθῇ εἴτε νὰ
μάθῃ νὰ κολυμβᾷ μόνος. Τὸ κατ' ἐμὲ οὐδένα ἐγνώ-
ρισα ἄνθρωπον ἀξίζοντα νὰ σωθῇ ὑπ' ἄλλου.
— Ἐὰν ἡ μεγάλη φιλοπονία δὲν ἀποτελεῖ τὴν
εὐφύειαν, ἀναπληροῖ ὅμως αὐτὴν κάλλιστα.
— Ἐκ πάντων τῶν πραγμάτων τὸ μάλιστα
ἄξιον θαυμασμοῦ καὶ ἐγκωμίων εἶνε ὁ βίος τοῦ
ἐντίμου ἀνθρώπου· ἐντίμος δὲ ἄνθρωπος εἶνε ὁ
τολμῶν νὰ προσβλέψῃ τὸν διαβολὸν κατὰ πρόσω-